

Rouhání proti Duchu svatému

Rožnov, Střítež: 18.1.2015

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 12, 22 – 32

Text: Mt 12, 31 – 32

Proto pravím vám, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno. I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím.

Rovnou předesílám, že vám tento těžko srozumitelný až tajemný text Písma nevysvětlím. Není to ani mým cílem. Nevím, proč Ježíš něco řekl tak, jak to řekl. Ale vím, jak se přitom cítím já, jak na mě to slovo působí a co ve mně vyvolává. Vždyť kázání není naučná přednáška, ale společný prožitek setkání s Božím slovem.

A tak, když slyším tento text, mohu to prožívat různě. Mohu v tom slyšet varování. Mohu slyšet napomenutí. Mohu dokonce pocítovat vztek, pocit nespravedlnosti, křivdu. Mohu ale i pocítovat bázeň a úctu před Bohem. Může mě naplnit pocit vděčnosti. Může se ve mně hnout svědomí. Nebo se mohu proti tomu zatvrdit. Ale důležité je, že Boží slovo něco se mnou dělá. Něco ve mně vyvolává. Nějak na mě nahlíží. Nějak hodnotí ono mě a nikoliv já jej.

Zde tedy čteme Ježíšův výrok: „Proto pravím vám, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno.“ Je tu řeč o rouhání a o odpuštění. Co to je rouhání? Rouhání je znevažování něčeho, co je svaté. Rouhání je urážení Boha. Je to zlořečení Bohu namísto uctívání. Nebo je to snižování Boží autority. Stavění se Bohu na roveň. Z tohoto rouhání obviňovali Ježíše, když jej obžalovali, že se vydává za Božího Syna. V Písmu svatém je trestem za rouhání jednoznačně smrt.

V tomto smyslu je Ježíšův výrok paradoxně velmi pozitivní. Říká, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno. V tom je velké milosrdenství. Dokonce čteme, že i tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno. Tedy, kdo by Ježíše Krista znevažoval, zneuctil, zkarikoval, i takové jednání bude odpuštěno. Vždyť Ježíš se modlí z kříže i za ty, kdo ho křížovali: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Právě v té nevědomosti je možno vidět jakousi nevinnost. Dokonce sám apoštol Pavel na sebe prozrazuje: „Také já jsem se ovšem domníval, že musím všemožně bojovat proti jménu Ježíše Nazaretského. A to jsem v Jeruzalémě vsutku dělal. Když jsem k tomu dostal od velekněží plnou moc, dal jsem mnoho věřících uvěznit, a když měli být usmrceni, schvaloval jsem to. Po všech synagógách jsem je často dával trestat a nutil je, aby se rouhali.“ A přesto i Pavlovi Bůh tuto nevědomost odpustil, a dokonce jej učinil největším misionářem mezi pohany. Čteme-li, že rouhání proti Synu člověka, tedy proti Ježíši Kristu bude odpuštěno, může to představovat situaci, kdy člověk prostě nepozná v Ježíši Spasitele, Mesiáše, Krista, Božího Syna, a proto se mu rouhá, posmívá a znevažuje ho.

Ježíš tuto možnost připouští, když říká: „I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno.“ Ale druhá část Ježíšova výroku obsahuje velké varování: „Ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno. Kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím.“ Z tohoto výroku trochu mrazí, zvláště proto, že zní tak fatálně. V čem se rouhání proti Duchu svatému liší od jiných hříchů, že ho sám Ježíš vnímá tak beznadějně?

Tady si už musíme všimnout, že Ježíš toto slovo neříká izolovaně, ale v určitém kontextu. Je to jeho reakce na podpásový útok farizeů nikoliv jen na jeho osobu, ale na celé dílo, které Ježíš v Božím jménu koná.

Farizeové, což byli ti nezbožnější z Božího lidu, a to je na tom to pikantní, když viděli Ježíšovy zázraky a znamení, nezaradovali se spolu s ostatními, že v Ježíši přichází na svět království Boží. Naplnila je zášť. Oni si zakládali na své náboženské i morální dokonalosti a svoboda, s jakou Ježíš udílel Boží milost, uzdravení, jak sympatizoval se všemi hříšníky, postiženými, ba posedlými, je pobuřovala. Nebyla to neznalost, proč Ježíše odsuzovali, nýbrž zášť, zloba, nenávisť. Z tohoto důvodu obvinili Ježíše ze spolku s ďáblem. Ne proto, že by si to skutečně mysleli, ale jednali zcela účelově, aby ho očernili. Kdyby si opravdu mysleli, že se Ježíš spojil s ďáblem, tak by to sice bylo politováníhodné, ale nebyl by to hřích proti Duchu svatému. Hřích proti Duchu svatému je záměrné překrucování dobra a zla. V bibli čteme, že když někdo ví, co je činit dobré a nečiní, má hřích – to je odpustitelný hřích. Jestliže ale někdo ví, co je dobré, ale vědomě to překroují a označí za zlo, takový člověk se staví proti Duchu Božímu, stává se Božím protivníkem a není schopen vstoupit do království Božího.

Apoštol Pavel v ep. Římanům v 7. kap. popisuje stav člověka, který souhlasí se zákonem a uznává, že je dobrý. Ale nemá sílu zákon dodržet. Říká: Chtít dobro, to dokážu. Ale vykonat už ne. Tímto způsobem hřešíme dnes a denně. Je to hřích, kterého litujeme, protože víme, že jsme nejednali správně. A hřích, kterého litujeme, nám bude odpuštěn. Dokonce i tenkrát, když správně nejednáme, ale věříme, že jsme jednali správně, i to nám bude odpuštěno. Neboť hřích je podle bible to, co není z víry. Když ale víme, jaký je smysl Božího zákona, jeho účel a cíl, ale označíme tento dobrý Boží záměr za největší zlo na světě a chceme vědomě jednat proti Duchu Božího zákona, pak i kdybychom jeho jednotlivá přikázání formálně dodrželi, hřešíme proti Duchu Božímu. A naopak: Jednáme-li v duchu zákona, je to správně, i kdyby to v praxi znamenalo porušení jednotlivých přikázání téhož zákona. Tak si počíná Ježíš vůči Mojžíšovu zákonu, když volně vykládá jeho jednotlivá přikázání, aby zachoval dobrý Boží záměr. Zatímco farizeové úzkostlivě lpějí na formálním dodržení paragrafů, aby se vnějšně jevíli jako spravedliví. A jací jsou uvnitř, to už nikoho nemusí zajímat.

Ale Ježíš říká: Dobrý strom nese dobré ovoce a špatný strom nese špatné ovoce. Záleží na tom, jakým jsme stromem. Tedy jací jsme uvnitř. Zda vnitřně souzníme s Božím Duchem nebo se vědomě stavíme na stranu zla.

Svět není černobílý a ani naše nitro není jen zlé nebo jen dobré. Ježíš zmiňuje možnost hříchu proti Duchu svatému jako jakési varování, abychom nezašli příliš daleko, odkud bychom už nenašli cestu zpátky. Abychom se neztotožnili s protibožskými silami toho Zlého a abychom se nezačali rouhat proti našemu nebeskému Otci, který nás stvořil. Ve 2. listu Petrově čteme o lidech, kteří tak daleko zašli. Je o nich napsáno: „Svévolně se ženou za poskvřňujícími vášněmi a pohrdají každou autoritou. Jsou to drzí opovážlivci; nechvějí se před nadpozemskými mocnostmi a rouhají se jim... Řeční prázdně a nabubřele a svádějí nezřízenými vášněmi ty, kdo se právě vymaňují ze života v klamu. Slibují jim svobodu, ale sami jsou služebníky záhuby. Co se člověka zmocní, tím je zotročen.“

Víra, Bůh, Ježíš, to je pro spoustu lidí poslední naděje. Ale jestliže přijde pár farizeů, kteří jim podstrčí myšlenku, že je to jenom ďábelské mámení, že vlastně žádnou naději nemají, protože víra je zlo a Ježíš je ve službách pekel, tak těm lidem tu poslední naději vezmou. A upřít někomu naději v Ježíši Kristu, vědomě zavřít dveře do Božího království tam, kde vím, že mají zůstat otevřené, to je to, před čím Bible absolutně varuje a co označuje za protivení se Božímu záměru spásy, za hřích proti Duchu svatému.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, tvá láska je nekonečná. Ty nám odpouštíš i tenkrát, když se ti rouháme, posmíváme a tvé svaté jméno znevažujeme. Dej, ať tvou lásku a tvé odpuštění ani my neupíráme druhým. Abychom se tak neprotivili Duchu svatému a neocitli se na straně Božího nepřítele. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane náš, slyš naše přímluvy za tento svět, který je plný nepokoje. Prosíme za urovnání nesváru mezi Západem a světem islámu. Prosíme tě za náboženskou toleranci a snášenlivost. / Modlíme se i za všechny trpící, za oběti násilí, nepokojů, teroristických činů a válek. Prosíme i za všechny naše nemocné, postižené, nemohoucí. Dej, ať ve svém trápení nepřestanou ti vzdávat chválu a těšit se z tvého slitování. Pane náš, přimlouváme se za všechny naše blízké, které jsme nějakým způsobem odradili od víry v tebe, protože jsme ti sami nevzdávali čest a slávu, jak náleží. Prosíme, buďž svatý uprostřed nás. Amen.*